

Tóth Ágnes

Tavaszi túra

Vakondtúrás barna bögyén ülök. Az ég épp olyan, mint Chaplin arca, miután belevágtak egy adag tejszínhabot, és egy rosszindulatú szarka eljátssza nekem a volt anyósomat, miközben fél szemmel figyel. Rá nem haragszom. Örülök, hogy végre szilárd talaj van a fenekem alatt, és nem a benzingőzt szívom, hanem a határ határtalan illatát. Ettől aztán el is bódulok, mint aki kiürült hordóból próbálja kiszívni a bort.

Hullámszik a vetés meg a kedvem. A vetésről csak sejtem, hogy zab, a kedvemről viszont tudom, hogy zabos. Nem csoda, hiszen legalább 15 kilométerre vagyok a várostól, kinn a határ szélén. Úgy kell nekem! Nem akartam három kilométert gyalogolni, most ötször annyit fogok.

Kíváncsi vagyok, bejön-e holnap dolgozni P., bár tíz az egyhez, hogy nem teszi. A fejét nem törtem be, de az orrát igen, és amikor kirúgott a kocsiból, már kezdett dagadni a szeme is. Kár. Nem fogja látni a televízióban az ökölvívó-mérkőzést és a nőknek is hiányozni fog az üzemből. Mindegyik odavan érte. Rá nem jövök, hogy miért. Azt mondják: úgy, de úgy tud nézni a két szép szemével.

Ha rámpillant, mindig az a két libaszem jut eszembe, amit Etus a macskák tányérjába dobott, és én az üres konyhában legalább három percig nem tudtam, ki a fene néz rám olyan me-reven. Ezért kerülöm a tekintetét, és

bevallom, szívesebben bámulnám magam a liftes fiú fekete szemében, ha az nem lenne tele Mancika földgömbnyi mellével.

Most egyelőre a kezítükrömbben bámulom, hogy milyen vicces vagyok így fél szájjal. Teljesen a bal arcomra kenődött a rúzs, és miután letörlöm, megállapítom, hogy festék nélkül jobban festek.

Felállok. Néhány madár felrebben. Ahogy így elnézem, én vagyok az egyedüli madárijesztő a tájban. Mennem kell! Úgy látom, a Napnak is. Én előnyösebb helyzetben vagyok, mert ha nem bírom ki a látóhatárig, akkor egy bokor mögé is elbújhatok.

Kinézek magamnak egy ösvényt, ahonnan rálátok a városig nyújtózó országút foltozott hátára. Itt nem fog kiröhögni senki. Szoknyám földi maradványáról lesöpöröm a föld maradványait, és topánkámat a hónom alá csapom. A virágzó fák fehérre és rózsaszínűre festik a dombot. A gólyahír sárga fejcskéi fűbe szórt csillagok, és a százszorszépek cseppet sem beképzelték. Hangyák sűrögnek egy méhecske teteme körül, és egy pillangó összetéveszt valami óriásvirággal. Kedves tőle.

Felemelek egy alvó csigát, és több száz méteren át próbálom hasztalanul figyelmeztetni arra, hogy mi történik a házával, ha nem jön ki belőle, de a csiga okos kis jószág, ezért megérdemli, hogy visszategyem a fűbe.

Ünnepvárás

A szél felkapja a szoknyámat, és most olyan vagyok, mint az árbocrúd, amire éppen felhúzzák a vitorlát.

Lépek, lépegetek. 1, 2, 3, ...340, ...1564, vajon hány kilométert jöhettem?

A talpam erősen tiltakozik, ezért megtörlöm a fűben, és visszahúszom a cipőmet.

Már erősen szürkül, amikor éktelelen zörgéssel utolér a Kis Göncöl földi mása. Az öreg paraszt úgy néz rám, mint a lidércre.

Tűsarkú cipő, derékig felhasított szoknya, félujjas blúz, a másik felével éppen neki integetek, később bele is trombitálok, mert hüledeznek a levegő, mint mellettem az öreg. Bajusza lelóg az ádámcsutkájaig, és a kalapja olyan avas, mint a dédanyám jóskártyája. A száját nem látom, de a szemét igen. Fene a kárörvendő vigyorába!

– Dohányzik? – kérdem.

– Igen – mondja, és kíváncsian sandít a retikülömré.

– Akkor adjon egyet – mondom. – Akármilyet.

Csak vacsora után szokott. Otthon. Hát ezt megbeszéltük.

Kíváncsian figyelem a lovak formás tomporát, amíg az egyik fel nem emeli a farkát. Akkor félrefordulok.

Felvillannak a fények. Mintha macskák jönnének felém a sötétben. Leugrom és intek. Az öreg letér balra, és a lovakra csap, én meg a karomra, vállamra, lábszáramra ütök, de csak egyetlen szúnyog döglök meg. A többi elkísér.

Azért csudajó fűillata és földszaga van a határnak így májusban, és a tücskök, békák, szúnyogok igazán mindent beleadnak, hogy felvidítsanak.

Már nem is bosszankodom azon, hogy milyen hülye voltam. Vagyok. Leszek?

Soha nem hittem volna, hogy P. ilyen rámenős. És éppen velem. Bár lehet, az igazatja, hogy ő nem izgat engem.

Délután elakadtak a villamosok. A bosszús tömeg színesen bandukolt az út közepén. Nem volt türelmem kivárni, míg újra indulnak a sárga dögök. Gyalog vágtam neki az emelkedőnek. Etus alig három kilométerre lakik, és éppen varrja a tavalyi szoknyámnak valót. Ha most sem megyek próbálni, lassan tavalyelőtti lesz. Így játszadoztam az idő fogalmával a szoknya harangjában, míg fékezés és bűbájós hangcsikorgás szólít ki alóla.

– Merre megy, Katinka? Elviszem egy darabon.

– Az jó lesz – mondom libaszemébe nézve –, mert már majd kitörök a bokám.

Később a nyakam is majdnem kitört, amikor P. letepert az ülésre, de sikerült úgy megharapnom, hogy örökké viselni fogja.

– Veszett kis dög – sziszegte.

– Menjen oltásra – mondtam, és miközben birkóztunk, előgurult az ülés alól egy üveg konyak. Megragadtam, és elhelyeztem az arca közepén egy recscsenés kíséretében.

Előbb megijedtem, hogy kárt tettem benne, de később megnyugodtam, mert az üveg ép volt, és a konyaknak nem volt híja.

P. olyan lett, mint akinek az arca közepén állították ki a zöldségtermesztők díjnyertes paradicsomát, és miközben ezt fájdalomosan ellenőrizte, lenyomtam a kilincset. A fű bedugta zöld fejét, és én egy erős rúgástól elterültem ben-

ne. Támadóm indított, fordult, és én úgy villantam fel a porsapka tükrében, mint zöld alapon egy ferdére sikerült lehúzás kép.

Ahogy nőtt köztünk a távolság, úgy csökkent a torkomat fojtogató szorítás...

Mi az? A tücskök elvesztették vonóikat? Nem, nem. Csak én érkeztem meg a betonfalak sűrűjébe.

Azért a város zaja éppen úgy megnyugtat, mint a tücskök muzsikája, és szerencsére már nem lakom messze. Már itt is van az utcánk. Ha csak egy árva villanykörte égne, láthatnám, milyen szelíden domborodnak a macskahátú kövek. Köztük portulácska tannyázik, és egy-egy gondos házigazda apró kertet varázsolt az utca arcára. Kétoldalt öreg akácfák bóbiskolnak, és legalább öt házra van kiírva, hogy „Harapós a kutya”. A miénk nem az. Mert nincs is kutyánk.

Óvatosan lépkedek. Még jó, hogy fehérre van meszelve a ház. Megcsap

a kerítésen áthajló orgona édes illata, és ha nem lenne elegendő mára az erotikából, buja gondolatokra serkentene.

Kihalászom a táskámból a kulcsot, és miközben kitapogatom vele a zárat, elemezni próbálom a mai délutánt.

Nem érzek mást, csak azt, hogy a természet így tavasszal csodálatos, varázsillatú, oltári zöld, kék, sárga, barna, lila meg mindenféle színű, és én hülye, városi tyúk, hosszú évek után ma fedeztem fel igazán, és ez határtalanul boldoggá tett.

Ehhez pedig egy libaszemű kandúrmadár kellett, aki sajnos a főnököm, és holnap vagy azután – attól függ, mikor gyógyul – ki fog rúgni.

De nem fáj. Könnyű vagyok. Mezei illatú. Fene nagy nyugalom ül bennem. Szinte hallom, ahogy azt harangozza a lábával:

„Min-den
rossz jó
va-la
mi-re”.